

РЕШЕНИЕ

№ 23708

гр. София, 09.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 08.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **418** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 268, ал. 1, във връзка с чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Т. А. Ч., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1 чрез адвокат А. Ч. против решение № ПИ-399/30.12.2024 г. издадено от Х. М. - Директор на ТД на НАП – [населено място], с което е оставена без уважение жалба вх. № 70-00-2402/16.12.2024 г. по описа на ТД на НАП - С. на Т. Ч. срещу Разпореждане с изх. № С.-125-0422528/10.12.2024 г. издадено от К. Г. на длъжност Публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП - [населено място].

Жалбоподателят моли да се отмени обжалваното решение. Излага доводи за неправилност и незаконосъобразност на административният акт, постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Твърди се, че не са спазени изискванията на чл. 59, ал.2, т. 4 от АПК за мотивираност на акта и потвърденото с него разпореждане на публичният изпълнител. Не било съобразено от решаващия орган, че задълженията за осигуровки, здравно осигуряване и данъци са от един ред, следвало да бъдат погасени първо най - старите и в последствие най - новите задължения, както и че задълженото лице имало право да посочи реда на погасяване на публичните вземания. Поради това били нарушени чл. 169, ал. 1 и ал. 4 от ДОПК и чл. 219, ал. 1, т. 1 от ДОПК. Нарушен бил и принципа за съразмерност. Посочва още, че задълженията за допълнително задължително пенсионно осигуряване (ДЗПО) по Кодекса за социално осигуряване (КСО) не попадат в обхвата на чл. 162 от ДОПК, те не били публични, а частни вземания и не могли да се събират от публичен изпълнител. По тези съображения се моли оспорения акт и

потвърденото с него разпореждане акт да бъдат отменени.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, чрез процесуалния му представител адв. Ч., поддържа жалбата по подробно изложените в нея доводи и моли оспорения акт като незаконосъобразен да бъде отменен. Претендират разноски на основание чл. 38 от ЗА, съобразно представен списък.

Ответникът – Директора на ТД на НАП С., редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юрк. Й., оспорва жалбата като изразява становище за нейната неоснователност. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

Липсва спор по фактите, а и от представените по делото доказателства се установява, че спрямо жалбоподателя е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2024 г. по описа на ТД на НАП С., за събиране на установени и изискуеми публични вземания за задължителни осигурителни вноски и данъци по Ревизионен акт № Р-22221124000986-091-001/05.07.2024 г., както и глоба по електронен фиш, издаден от ОД на МВР К..

На основание чл. 221 от ДОПК на лицето е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение с изх. № 0240022-048- 0113753/08.10.2024 г. връчено по електронен път на 09.12.2024 г. чрез пълномощника адвокат А. Ч. на посочения от него електронен адрес за кореспонденция. Общият размер на публичните вземания по изпълнителното дело е 143 734,88 лв., от които - главница в размер на 108 799,25 лв., лихви - 34 935,63 лв., изчислени към 08.10.2024 г. и нелихвоносно вземане за глоба от 50,00 лв.

В хода на производството по издаване на Ревизионен акт № Р-22221124000986- 091-001/05.07.2024 г. на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК били наложени предварителни обезпечителни мерки, като с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) с изх. № С.-023-0000894/19.03.2024 г. е наложен заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касетите и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги в „Първа инвестиционна банка“ АД, „Юробанк България“ АД, „Ти Би Ай Банк“ ЕАД и „Обединена Българска Банка“ АД и заповед върху притежавани от лицето дружествени дялове и ценни книги, подробно описани в акта, а с ПНПОМ с изх. № С.-023-0000892/18.03.2024 г. била наложена възбрана върху недвижим имот, представляващ 1/6 идеална част от апартамент, КИД 68134.304.283.2.6, находящ се в [населено място], [улица], ет. 4.

Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № 0240022-023-0000894/19.03.2024 г. било обжалвано по административен и съдебен ред, като същото е изцяло потвърдено с Решение № ПО-29/28.03.2024 г. на директора на ТД на НАП С. и в следствие с Решение № 11349/09.07.2024 г. на Административен съд - София-град (АССГ), постановено по адм. дело № 3402/2024 г.

След издаването на Ревизионен акт № Р-22221124000986-091-001/05.07.2024 г., на основание чл. 121, ал. 6 от ДОПК гореописаните предварителните обезпечителни мерки били продължени с обезпечителни мерки от същия вид и върху същото имущество с Постановление с изх. № С.-139-0001483/09.07.2024 г. и Постановление с изх. № С.-139-0001484/09.07.2024 г. Постановленията са

връчени на Т. Ч. по електронен път на 15.08.2024 г. чрез пълномощника ѝ адвокат А. Ч., същите не са обжалвани и са влезли в законна сила.

Ревизионен акт № Р-22221124000986-091-001/05.07.2024 г. е обжалван по административен ред и изцяло потвърден с Решение №1317/27.09.2024 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ (ОДОП) С. при Централно управление на НАП. Ревизионен акт № Р-22221124000986-091-001/05.07.2024 г. е обжалван и по съдебен ред, за което е образувано административно дело №10332/2024 г., Първо отделение 65 състав на АССГ. По делото от страна на жалбоподателя Т. Ч. е депозирано искане на основание чл. 157, ал. 2 - 4 от ДОПК за спиране на изпълнението на ревизионния акт, по което е постановено Определение № 23638/15.11.2024 г., с което искането ѝ е уважено. Определение № 23638/15.11.2024 г. на АССГ е обжалвано с частна жалба от директора на дирекция ОДОП С. пред Върховния административен съд (ВАС), в резултат на което с Определение № 13869/19.12.2024 г., по адм. дело № 11584/2024 г., Осмо отделение на ВАС същото е изцяло отменено като неправилно, а искането на Т. Ч. за спиране изпълнението на Ревизионен акт № Р-22221124000986-091-001/05.07.2024 г. е отхвърлено.

На 06.12.2024 г. от страна на публичния изпълнител при ТД на НАП С. било издадено Разпореждане за изпълнение на запорно съобщение с изх. № С.-029- 0070446/06.12.2024 г. до „Обединена българска банка“ АД, по наложения запор с влезлите в сила ПНПОМ с изх. № С.-023-0000894/19.03.2024 г. и Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 6 от ДОПК с изх. № С.-139-0001484/09.07.2024 г.

С Разпореждане с изх. № С.-125-0422528/10.12.2024 г. на основание чл. 219, във връзка с чл. 240 от ДОПК публичният изпълнител при ТД на НАП С. е разпределил сума в размер на 5 655,00 лв., постъпила по изпълнително дело №[ЕИК]/2024 г. на 09.12.2024 г., с която са погасени публични задължения за задължителни осигурителни вноски за държавно обществено осигуряване (ДОО), здравно осигуряване (ЗО), универсален пенсионен фонд (УПФ) и задължения за данък върху добавената стойност (ДДС) и данък върху доходите на физическите лица от трудови и приравнените на тях правоотношения, установени с Ревизионен акт № Р-22221124000986-091-001/05.07.2024 г.

Така издаденото разпореждане № С.-125-0422528/10.12.2024 г., с което публичният изпълнител при ТД на НАП С. е разпределил постъпило плащане в размер на 5 655,00 лв. по изпълнително дело №[ЕИК]/2024 г. е обжалвано от страна на жалбоподателя по административен ред пред директора на ТД на НАП С., като с решение № ПИ-399/30.12.2024 г. издадено от Х. М., Директор на ТД на НАП-гр. С., жалбата като неоснователна е оставена без уважение.

По делото е прието като компетентно, обосновано и безпристрастно изготвено заключението на вещо лице по допусната от съда, като неоспорена от страните, съдебно-счетоводна експертиза. От заключението на вещото лице е видно какъв е бил коефициента за разпределение за всяко едно от вземанията описани в разпореждане С.-125-0422528/10.12.2024 г. съобразено със задълженията в РА № Р-22221124000986-091-001/05.07.2024 г., като вещото лице е посочило в табличен вид за всяко задължение, тегловият коефициент на разпределение, като за УПФ е 0,00227409, за данък доходите на физическите лице и приравнените на тях правоотношения е 0,025511936, за ДДС в размер на 0,958555261, за ДОО – 0,009280283 и за ЗО – 0,004378426. Вещото лице е посочило, че видно от посоченото от него в колона 8 по таблица 6 и описаните по пера изчислени от експерта стойности за разпределяне на основание коефициент изчислен въз основа на цялото публично вземане по РА възлизащо в размер на 108749,25 лева и при сравняване с направеното разпределение по стойности и пера от публичен изпълнител, не се установява равенство и имало разлики, но установените разлики били несъществени и се дължали на окръгления в множество

алгоритми въведени в системата на НАП. При разпита на вещото лице в съдебно заседание последното посочва, че разликата е в размер на 1 лева и няколко стотинки, както и, че счита разпределението на сумата за съразмерно. По отношение на погасяването на задължението, вещото лице е посочило, че същото не е от най-старото към най-новото задължение, а е извършено съразмерно от общото платено.

По делото е приобщена административната преписка, както и представени от страните писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Жалбата е подадена в срок, срещу акт подлежащ на обжалване по съдебен ред, от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, след проведено административно обжалване – задължителна процесуална предпоставка за обжалване по съдебен ред, което обосновава извода за процесуалната ѝ допустимост.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 от АПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган и в кръга на законоустановените му правомощия по чл. 267 от ДОПК. Решението е издадено в производство по обжалване на Разпореждане за разпределение на постъпили суми с изх. № С.-125-0422528/10.12.2024 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП С., във връзка с изпълнително дело №[ЕИК]/2024 г. по описа на ТД на НАП - С.. Решението е издадено в писмена форма, след обсъждане на наличните в преписката писмени доказателства и оплакванията на лицето, подало жалбата пред решаващия орган. Обжалваното по административен ред разпореждане също е издадено от компетентен орган - публичен изпълнител в компетентната Териториална дирекция на НАП - С., определена съгласно чл. 8, ал. 1, т. 1 от ДОПК, и в рамките на правомощията му по чл. 215, ал. 3, във вр. ал. 1, т. 1 от ДОПК. Същото е издадено в предвидената писмена форма и съдържа изискуемите реквизити.

Решението отговаря на изискването за форма, като в същото са посочени правни и фактически основания за издаването му. При издаване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обуславят неговата отмяна на процесуално основание.

По отношение съответствието на разпореждането за разпределение с материалноправните разпоредби следва да бъде отбелязано следното:

Доколкото се касае за публични вземания, законосъобразното разпределение на постъпилите вследствие от принудителното изпълнение суми следва да бъде извършено съгласно реда, регламентиран императивно от нормите на чл. 219, ал. 1 от ДОПК и чл. 169 от ДОПК.

В разпоредбата на чл. 266, ал. 1 ДОПК е посочено, че всяко действие на публичния изпълнител може да бъде обжалвано от длъжника или вискателя пред Териториалния директор на съответната териториална дирекция на НАП, а в разпоредбата на чл. 267 от ДОПК са визирани правомощията на и съответния териториален директор на ТД на НАП по повод подадена жалба срещу действия на публичен изпълнител. Самото принудително изпълнение е регламентирано в Глава двадесет и пета на ДОПК от ДОПК. Съгласно чл. 162 от ДОПК, държавните и общинските вземания са публични и частни, като публични са държавните и общинските вземания по т. 1 на

чл. 162, ал. 1 от ДОПК за данъци, включително акцизи, както и мита, задължителни осигурителни вноски и други вноски за бюджета. По силата на чл. 163, ал. 1 от ДОПК, публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон е предвидено друго от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите. От своя страна, в съответствие с чл. 209, ал. 1 от ДОПК, принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането. По аргумент от чл. 209, ал. 2 от ДОПК принудително изпълнение се предприема въз основа на изпълнителни основания, подробно посочени в нормата на този текст, ревизионен акт, независимо дали е обжалван, декларация, подадена от задължено лице с изчислени от него задължения за данъци или задължителни осигурителни вноски, актовете по чл. 106 и 107, независимо дали са обжалвани, решение, издадено от митническите органи, независимо дали е обжалвано, влязло в сила наказателно постановление, влезли в сила решения, присъди и определения на съдилищата, както и решения на Европейската комисия, на Съвета на Европейския съюз, на Съда на Европейските общности и на Европейската централна банка, разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано, разпореждане по чл. 211, ал. 3, независимо дали е обжалвано.

В настоящия случай е налице изпълнително основание - издаден РА № Р-22221124000986-091-001/05.07.2024 г. Неоснователно е виждането на жалбоподателя че вземанията за задълженията за допълнително задължително пенсионно осигуряване (ДЗПО) по Кодекса за социално осигуряване (КСО) не попадат в обхвата на чл. 162 от ДОПК и те не са нито публични. Всички вземания за които е разпределена сумата от 5 655,00 лв. по изпълнително дело №[ЕИК]/2024 г. са публични и събирането им става по реда на ДОПК. Задълженията са налични и изискуеми и поради незаплащането им до съответните падежи и доброволно се е стигнало до образуването на ИД и принудителното им събиране

Основният принцип на погасяване в изпълнителния данъчен процес е: главница – лихви – разноски, съгласно чл. 169, ал. 1 от ДОПК. Целта е спиране на постоянно нарастващите задължения чрез непогасяване на лихвоносната главница в полза на длъжника. Според ал. 8 след образуване на изпълнителното дело ал. 3, 3а, 4 и 5 не се прилагат, като публичните вземания се погасяват в следната последователност: разноски, главница, лихви. Тази хипотеза е налице, т. к. в случая е образувано ИД. Разноските не са предмет на обсъждане, тъй като такива не са направени. Поради изричното ограничение в изпълнителния процес на така посочените алинеи следва да се има предвид, че законодателят изрично е предвидил, че при принудителното изпълнение не се прилагат алинеи от 3 до 5 на чл. 169 от кодекса и доводите в тази връзка на жалбоподателя, че на последния не била предоставена възможност да заяви право да посочи реда на погасяване на публичните вземания, са неоснователни.

Според чл. 219 от ДОПК когато производството е за събиране на разнородни публични вземания и имуществото на длъжника не е достатъчно за тяхното погасяване независимо от прилаганите способности или от реда, по който се събират тези вземания, постъпленията до изчерпването им се разпределят по следния ред: 1. за данъчните и митническите задължения и задълженията за задължителни осигурителни вноски- съразмерно; 2. за други публични задължения, които постъпват направо в държавния и/или местния бюджет- съразмерно; 3. за други публични вземания - съразмерно. Очевидно имуществото на длъжника е било недостатъчно за да покрие изцяло всички негови задължения и процесното разпределение стига до първи ред, т. е. преимущество имат данъчните и митнически задължения, както и задълженията за задължителни осигурителни вноски. Няма причина да се счита, че законодателят е имал предвид поредност на задълженията вътре, в рамките на една група. Напротив – той има предвид съразмерното погасяване на всички задължения от дадената група, като на основание чл. 169, ал. 8 от ДОПК първо следва да се погасят главниците, а едва след тях – лихвите, тъй като

разпоредбата на чл. 219 има предвид поредност на вземанията според вида им като публични задължения и няма отношение към определяне на поредността на задълженията като главни и акцесорни. Последното се определя именно съгласно правилото на ал. 8 на чл. 169 от кодекса.

В настоящия случай от страна на публичния изпълнител посоченото по-горе правило е спазено. Сумата е разпределена единствено и само за дължими се главници, а както се установи и от изслушаното и прието по делото заключение на вещото лице сумата е разпределена и съразмерно.

Неоснователен е и доводът на жалбоподателя, че събирането на вземанията за ДЗПО не следва да бъдат по реда на ДОПК. Правилно и законосъобразно решаващият орган е посочил, че съгласно чл. 159, ал. 1 от КСО осигурителните вноски за ДЗПО и лихви към тях се събират от Националната агенция за приходите. ДЗПО е вторият стълб на пенсионната система в допълнение към осигуряването във фонд „Пенсии“ на ДОО и участието на всички физически лица, родени след 31.12.1959 г., във фонд за допълнително пенсионно осигуряване (УПФ) е задължително. След като вземанията за вноски за ДЗПО са от категорията на задължителните осигурителни вноски, то същите са публични държавни вземания по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 1 от ДОПК, които по аргумент от чл. 163, ал. 1 и ал. 3 от ДОПК се събират по реда на ДОПК от публичните изпълнители при НАП.

Изложеното обосновава решаващ извод за неоснователност на подадената жалба. Обжалваното решение е постановено в съответствие с материалния закон, при спазване на процедурните правила и при съобразяване с целта на закона – да се гарантират максимално интересите на държавата и фиска с оглед събиране на публични задължения, които не се погасяват доброволно.

Предвид изхода на спора на основание чл. 143, ал. 4 АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. § 2 ДР на ДОПК (доколкото разпоредбата на чл. 161 ДОПК е приложима само са производствата по обжалване на РА и на другите актове, които съгласно чл. 144 ДОПК подлежат на обжалване по реда на Глава деветнадесета) в полза на НАП следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, установен в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 268, ал. 2 ДОПК, Административен съд София – град, III отделение, 70-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. А. Ч., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.1 чрез адвокат А. Ч. против решение № ПИ-399/30.12.2024 г. издадено от Х. М. - Директор на ТД на НАП – [населено място], с което е оставена без уважение жалба вх. № 70-00-2402/16.12.2024 г. по описа на ТД на НАП-С. срещу Разпореждане с изх. № С.-125-0422528/10.12.2024 г. издадено от К. Г. на длъжност Публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП - [населено място].

ОСЪЖДА Т. А. Ч., ЕГН [ЕГН], да заплати в полза на Националната агенция за приходите сума в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

На основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК решението е окончателно и не подлежи на обжалване и на протест.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ:

